

Podatki prywatne

Szanowni Państwo,

tytuł powinien być ujęty w cudzysłów, gdyż jest swoistego rodzaju neologizmem zagadnienia, które w coraz większym stopniu dotyczy wszystkich osób fizycznych. Jest to problem opodatkowania przekazywanego majątku pomiędzy osobami fizycznymi jako osobami prywatnymi, najczęściej wśród członków rodziny lub przyjaciół.

Przepisy podatkowe wprowadzają zasadę opodatkowania wszystkich przysporzeń majątkowych, w tym również pomiędzy osobami najbliższymi. Jednocześnie istnieje katalog zwolnień, z których najczęściej wykorzystywane to art. 4a Ustawy o podatku od spadków i darowizn. Przepis ten zwalnia darowizny i spadkobranie pomiędzy osobami enumeratywnie wymienionymi w jego treści. Do tej grupy należą: małżonek, zstępny, wstępny, pasierb, rodzeństwo, ojczym i macocha. Pamiętać przy tym należy, że nabywca majątku zobowiązany jest w terminie sześciu miesięcy zgłosić ten fakt organowi podatkowemu. W przeciwnym przypadku zobowiązany będzie do zapłaty podatku.

W praktyce często osoby fizyczne traktują powyższe zwolnienie jako coś oczywistego i zapominają o zgłoszeniu lub automatycznie przenoszą na najbliższych nabywany majątek. Przykładem takich działań jest choćby zakup nieruchomości dla dziecka, gdzie w kacie notarialnym jest już ono uwidocznione jako właściciel, mimo że to rodzice otrzymali kredyt lub dokonali zapłaty. Po kilku latach organ podatkowy przychodzi i zadaje pytanie o źródła pochodzenia środków pieniężnych u dziecka, które przecież formalnie kupiło nieruchomość. Niestety, konsekwencje mogą być bolesne, gdyż maksymalnym zagrożeniem jest stawka 75% z tytułu tzw. nieujawnionych źródeł. Jest to wówczas stres nie tylko dla dziecka, ale również dla rodziców.

W bieżącym biuletynie przytaczamy odpowiedź na interpelację, w której Minister Finansów stwierdził, że nie następuje przysporzenie majątkowe w sytuacji, gdy dochodzi do spłaty kredytu przez jednego ze współkredytobiorców (w tym wypadku rodziców) przez dziecko. W obszarze rozliczeń pomiędzy najbliższymi ciekawy wyrok wydał również sąd administracyjny w Łodzi. Stwierdził on, że „w niniejszej sprawie podziela stanowisko, że nie stanowi „nabycia” w rozumieniu art. 10 ust 1 pkt 8 u.p.d.o.f. nabycie w drodze spadku po współmałżonku, nieruchomości zakupionej do majątku wspólnego w ramach ustawowej wspólności małżeńskiej. Konsekwentnie, w takim przypadku nie można przyjąć,

W tym numerze:

MF. Pomoc rodziców przy spłacie kredytu nie jest darowizną. Odpowiedź na interpelację nr 34424 w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego	<u>2</u>
Najważniejsze limity na 2016 w podatkach PIT, CIT i VAT	<u>3</u>
Wyrok WSA – VAT z tytułu aportu a przychód w CIT	<u>4</u>
Interpretacja ogólna MF - Podstawa opodatkowania VAT przy imporcie	<u>5</u>
O nas	<u>5</u>

że pięcioletni termin biegnie od daty nabycia nieruchomości w drodze otwarcia spadku” (Wyrok WSA w Łodzi z dnia 29 lipca 2015r., sygn. akt I SA/Łd 569/15). Oznaczałoby to, że osoba nabywająca po rozwodzie majątek, w części otrzymanej po współmałżonku w ramach działu majątku, nie nabywa go z momentem działu majątku, ale pierwotnie, z chwilą nabycia do majątku wspólnego.

Niewątpliwie zarówno wskazana interpretacja Ministra, jak też orzeczenie sądu administracyjnego nie wpisują się w „ogólny trend” orzecznictwa w takich sprawach. Organy podatkowe mają zdecydowanie bardziej pro-fiskalne podejście. Niemniej jednak warto śledzić takie orzeczenia, aby w kontrowersyjnych przypadkach wspomóc się rozstrzygnięciami korzystnymi. Niewątpliwie ułatwi to ewentualne postępowanie odwoławcze lub argumentację w skargach do sądów administracyjnych.

Z pozostałych artykułów warto zwrócić uwagę na wskaźniki, które obowiązywać będą od przyszłego roku. Dla podmiotów zamierzających się przekształcić w drodze aportu, przytaczamy orzeczenie związane z brakiem przychodu przy takiej transakcji. Z kolei dla importerów ważna będzie interpretacja ogólna Ministra Finansów dot. ustalania podstawy opodatkowania.

Zapraszam do lektury.

dr Krzysztof Biernacki

Warto się zastanowić – nowe rozwiązania podatkowe

MF. Pomoc rodziców przy spłacie kredytu nie jest darowizną

Odpowiedź na interpelację nr 34424 w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 września 2015 r., przy którym została przesłana interpelacja poselska nr 34424 w sprawie przedstawienia stanowiska Ministra Finansów dotyczącego skutków prawnopodatkowych w podatku od spadków i darowizn spłat rat kredytu mieszkaniowego przez niektórych kredytobiorców, uprzejmie informuję.

Dokonując oceny skutków prawno-podatkowych w podatku od spadków i darowizn opisanych w interpretacji czynności należy mieć na względzie przedmiot opodatkowania tym podatkiem. Przedmiotem opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn jest nabycie przez osoby fizyczne własności rzeczy lub praw majątkowych tytułem wymienionym w art. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2015 r. poz. 86, z późn. zm.), w tym tytułem darowizny. Katalog tytułów opodatkowania wymieniony w powyższym przepisie ma charakter zamknięty, co oznacza, że nabycie jedynie w drodze tych czynności prawnych może podlegać opodatkowaniu podatkiem od spadków i darowizn.

Podatkowi temu podlegają darowizny w rozumieniu art. 888 Kodeksu cywilnego. W myśl tego przepisu przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swojego majątku. Darowizna jest świadczeniem na rzecz obdarowanego pod tytułem darmowym i dobrowolnym, którego treść określa umowa darowizny. Nie stanowią natomiast darowizny, a zatem nie podlegają podatkowi od spadków i darowizn,

bezpłatne przysporzenia wynikające z umowy uregulowanej innymi przepisami Kodeksu cywilnego. W opisanym w interpelacji stanie faktycznym, źródłem spłaty przez rodziców rat kredytu zaciągniętego wspólnie z dzieckiem jest ich osobiste zobowiązanie wynikające z umowy kredytu. Taka umowa stanowi odrębny od umowy darowizny stosunek zobowiązaniowy.

Z powyższych względów podzielałam stanowisko przedstawione przez Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie w powołanej w interpelacji interpretacji indywidualnej, iż samej spłaty kredytu hipotecznego przez niektórych współkredytobiorców (rodziców), tj. dłużników solidarnych z umowy kredytu, nie można zakwalifikować jako darowizny w rozumieniu art. 888 Kodeksu cywilnego. Oznacza to, że nie skutkuje powstaniem obowiązku podatkowego określonego w ustawie o podatku od spadków i darowizn u kredytobiorcy, który nie dokonuje spłaty.

Jak wskazano w tej interpretacji, w myśl art. 367 § 1 Kodeksu cywilnego, jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Fakt spłaty zobowiązania przez niektórych z dłużników oznacza, iż mogą się oni stać wie-

rzycielami wobec pozostałych współdłużników.

Stanowisko Ministra Finansów w opisywanej w interpelacji kwestii zostało wyrażone, m.in. w zmianie interpretacji indywidualnej *znak: PL/LM/834/24/BNJ/14/RD-47584 dokonanej przez Ministra Finansów w dniu 22 maja 2014 r. (dostępnej w BIP na stronie Ministerstwa Finansów w wyszukiwarce pod adresem: <http://sip.mf.gov.pl/sip/>).*

Odrębnej ocenie podlega sposób wykorzystania środków pieniężnych uzyskanych z kredytu, które w niektórych przypadkach może przybierać formę darowizny. Należy jednak mieć na względzie zwolnienie od podatku od spadków i darowizn obejmujące członków najbliższej rodziny, określone w art. 4a ustawy o podatku od spadków

„ W opisanym w interpelacji stanie faktycznym, źródłem spłaty przez rodziców rat kredytu zaciągniętego wspólnie z dzieckiem jest ich osobiste zobowiązanie wynikające z umowy kredytu. Taka umowa stanowi odrębny od umowy darowizny stosunek zobowiązaniowy.”

Co nowego w podatkach w 2015r.

Najważniejsze limity na 2016 w podatkach PIT, CIT i VAT

Poniżej przedstawiamy limity obowiązujące w podatkach dochodowych i VAT na 2016 rok zależnych od kursu waluty (euro). Zostały przedstawione przez Ministra Finansów.

Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych

Ustawy podatkowe umożliwiają wybór formy opodatkowania uzyskiwanych dochodów. Spełnienie określonych ustawowo warunków pozwala na wybranie uproszczonej formy rozliczania podatku jaką jest m.in. ryczałt od przychodów ewidencjonowanych. Wybór tej formy opodatkowania zależy od kursu euro. W myśl ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, podatnicy mogą opłacać w roku podatkowym ryczałt od przychodów ewidencjonowanych z określonych w ustawie rodzajów działalności gospodarczej, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy:

- * uzyskali przychody z tej działalności, prowadzonej wyłącznie samodzielnie, w wysokości nieprzekraczającej 150 000 euro lub
- * uzyskali przychody wyłącznie z działalności prowadzonej w formie spółki, a suma przychodów wspólników spółki z tej działalności nie przekroczyła kwoty 150 000 euro.

W myśl ustawy kwoty wyrażone w euro przelicza się na walutę polską według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego 1 października roku poprzedzającego rok podatkowy. Limity, o których mowa, wynoszą zatem:

	Limit			
	Działalność samodzielna		Dla spółki cywilnej	
Podmioty kontynuujące działalność w 2016 roku	150 000 euro	636 555 zł	150 000 euro	636 555 zł

Kurs euro z 1 października 2015 r. wynosił 4,2437 zł.

Ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym umożliwia także wpłacanie ryczałtu w okresach

kwartalnych. Możliwość tę ustawodawca przewiduje dla podatników, u których otrzymane przychody z działalności prowadzonej samodzielnie albo przychody spółki w roku poprzedzającym rok podatkowy nie przekroczyły kwoty stanowiącej równowartość 25 000 euro. I w tym przypadku kwoty wyrażone w euro przelicza się na walutę polską według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego 1 października roku poprzedzającego rok podatkowy. Zatem limit ten w 2016 r. będzie wynosił 106 092,50 zł.

Mali podatnicy

W podatku dochodowym małym podatnikiem jest podatnik, u którego wartość przychodu ze sprzedaży (wraz z kwotą należnego podatku VAT) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro. Przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października poprzedniego roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł.

Na gruncie VAT małym podatnikiem jest podatnik podatku od towarów i usług:

- * u którego wartość sprzedaży (wraz z kwotą podatku) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro,

* prowadzący przedsiębiorstwo maklerskie, zarządzający funduszami inwestycyjnymi, będący agentem, zleceniobiorcą lub inną osobą świadczącą usługi o podobnym charakterze, z wyjątkiem komisju – jeżeli kwota prowizji lub innych postaci wynagrodzenia za wykonane usługi (wraz z kwotą podatku) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 45 000 euro.

Rok	Mały podatnik VAT		Mały podatnik VAT – pośrednik	
2016	1 200 000 euro	5 092 440 zł	45 000 euro	190 966,50 zł
Rok	Mały podatnik PIT			
2016	1 200 000 euro			5 092 440 zł

Odpisy amortyzacyjne

Podatnicy w roku podatkowym, w którym rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej, oraz mali podatnicy mogą dokonywać jednorazowo odpisów amortyzacyjnych (po spełnieniu innych warunków określonych ustawą) od wartości początkowej środków trwałych zaliczonych do grupy 3–8 Klasyfikacji Środków Trwałych, z wyłączeniem samochodów osobowych, w roku podatkowym, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym równowartości kwoty 50 000 euro łącznej wartości tych odpisów amortyzacyjnych.

Przeliczenia na złote kwoty, o której mowa, również dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez NBP na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym rozpoczęli działalność gospodarczą, w zaokrągleniu do 1000 zł.

Amortyzacja 50 000 euro		
Rok	Limit	
2016	50 000 euro	212 185 zł

Jednorazowej amortyzacji nie mogą stosować podmioty (w podatku dochodowym od osób prawnych) rozpoczynające działalność, które zostały utworzone między innymi przez osoby fizyczne, które wniosły na poczet kapitału nowo utworzonego podmiotu uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty co najmniej 10 000 euro (42 437 zł).

NSA wymyślił – kontrowersyjne wyroki sądów

Wyrok WSA – VAT z tytułu aportu a przychód w CIT

„ Spółka akcyjna zwróciła się do organu podatkowego wskazując zdarzenie przyszłe zgodnie z którym planuje objęcie udziałów w innej krajowej spółce kapitałowej. Objęcie udziałów ma nastąpić przez wniesienie towarów i usług, które podlegać będą opodatkowaniu VAT. Aport nie będzie stanowił przedsiębiorstwa ani zorganizowanej jego części.”

Kwota podatku należnego wynikająca z faktury dokumentującej wniesienie aportu do spółki będzie stanowiła podatek należny, który nie stanowi przychodu zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 9 ustawy o CIT. Pogląd ten koresponduje z jedną z podstawowych zasad podatku VAT tj. zasadą neutralności tego podatku – taka konkluzja wynika z wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt I SA/Wr 2068/14.

Spółka akcyjna zwróciła się do organu podatkowego wskazując zdarzenie przyszłe zgodnie z którym planuje objęcie udziałów w innej krajowej spółce kapitałowej. Objęcie udziałów ma nastąpić przez wniesienie towarów i usług, które podlegać będą opodatkowaniu VAT. Aport nie będzie stanowił przedsiębiorstwa ani zorganizowanej jego części. Istotą przedłożonego stanu przyszłego było ustalenie w jakiej wysokości spółka będzie

zobowiązana rozpoznać przychód podlegający opodatkowaniu w związku z objęciem udziałów w innej spółce w zamian za aport. Zdaniem Spółki należny podatek VAT, jako obciążający bezpośrednio inną spółkę – w związku z wniesieniem do niej aportu na pokrycie obejmowanych udziałów - pozostaje dla spółki neutralny dla celów rozliczenia podatku dochodowego. Z takim stanowiskiem nie zgodził się organ podatkowy. Fiskus uznał bowiem, że otrzymane przez spółkę od innej spółki środki pieniężne w kwocie odpowiadającej podatkowi VAT należnemu z tytułu wniesienia wkładu niepieniężnego do tej innej spółki będą przychodem podatkowym na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT.

Sprawa trafiła do WSA we Wrocławiu, gdzie Sąd nie zgodził się z fiskusem. Zdaniem WSA powstaje kwota podatku należnego wynikająca z faktury, a nie „równowartość VAT należnego wynikająca z umowy cywilnoprawnej zawartej pomiędzy tymi podmiotami”. Spółka wskazała bowiem, że w związku z wniesieniem aportu wystawi fakturę, w której m.in. będzie określona wartość netto wkładu niepieniężnego oraz należny od tej transakcji podatek VAT. Sąd po analizie ustawy o VAT przyjął, że podatek należny jest to kwota podatku VAT określona w fakturze wystawionej przez podatnika. Jest to podatek obliczany od wartości sprzedanych towarów i usług, który należy odpro-

dzić do urzędu skarbowego. Podatnik ma jednak prawo pomniejszyć to zobowiązanie o podatek naliczony. Zdaniem sądu nie można więc utożsamiać w sposób bezpośredni, jak czyni to fiskus, podatku należnego VAT z podatkiem w rozumieniu art. 6 Ordynacji podatkowej. Podatek należny jest swoistą konstrukcją ustawy o VAT i znaczenie tego pojęcia należy ustalać przede wszystkim na gruncie tej ustawy.

Sąd wskazał ponadto, że faktura VAT jest wystarczającym i koniecznym warunkiem żądania całej określonej w niej kwoty. Celem dochodzenia należnego podatku VAT określonego w fakturze, jej wystawca nie jest zobowiązany do zawierania jakichkolwiek odrębnych umów, jednocześnie jednak jest zobowiązany do jej ujęcia w stosownej ewidencji prowadzonej dla celów podatku VAT. Okoliczność zawarcia umowy między stronami w przedmiocie sposobu (formy) przekazania tej kwoty jest zagadnieniem, z punktu widzenia klasyfikowania podatkowego tej kwoty, obojętnym. W konsekwencji nie może budzić wątpliwości, że kwota podatku należnego wynikająca z faktury dokumentującej wniesienie aportu do spółki będzie stanowiła podatek należny, który nie stanowi przychodu zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 9 ustawy o CIT. Pogląd ten koresponduje z jedną z podstawowych zasad podatku od towarów i usług, tj. zasadą neutralności tego podatku – co podkreślono w konkluzji niniejszego wyroku.

O czym warto pamiętać

Interpretacja ogólna MF - Podstawa opodatkowania VAT przy imporcie

Do podstawy opodatkowania powinny być wliczone te koszty dodatkowe, które związane są przede wszystkim bezpośrednio z transportem sprowadzanych towarów. Do kosztów tych zaliczyć należy załadunek, przeładunek lub wyładunek. W przypadku kosztów portowych/terminalowych takimi kosztami byłyby opłaty THC (Terminal Handling Charges) – wyjaśnił MF w interpretacji ogólnej z 28 września 2015 r., sygn. PT2. 8101.1.2015.SJK.20.

Działając na podstawie art. 14a § 1 ustawy Ordynacja podatkowa w celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej w kwestii dotyczącej kosztów dodatkowych wliczanych do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług z tytułu importu towarów, o których mowa w art. 30b ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług - zwanej dalej „ustawą o VAT”, wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 30b ust. 4 ustawy o VAT podstawa opodatkowania z tytułu importu towarów obejmuje

koszty dodatkowe, takie jak koszty prowizji, opakowania, transportu i ubezpieczenia – o ile nie zostały włączone do wartości celnej – ponoszone do pierwszego miejsca przeznaczenia na terytorium kraju, jak również wynikające z transportu do innego miejsca przeznaczenia znajdującego się na terytorium Unii Europejskiej, jeżeli miejsce to jest znane w momencie dokonania importu. Brzmienie tego przepisu jest analogiczne do brzmienia art. 86 ust. 1 lit. b dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.).

Z uwagi na to, że doprecyzowanie przepisu art. 30b ust. 4 ustawy o VAT nowelą z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 35), dokonane w celu właściwszego odwzorowania obowiązujących przepisów unijnych w tym zakresie, spowodowało wątpliwości interpretacyjne, jakie koszty dodatkowe powinny być uwzględnione przy określaniu podstawy opodatkowania dla potrzeb podatku od towarów i usług, niezbędne stało się niniejsze wyjaśnienie.

Brzmienie art. 30b ust. 4 ustawy o VAT, obowiązujące od 1 stycznia 2014 r. wskazuje, iż nie tylko wymienione jako przykładowe w tym przepisie koszty prowizji, opakowania, transportu i ubezpieczenia powinny być uwzględnione przy określaniu podstawy opodatkowania dla potrzeb VAT, lecz również inne koszty, o ile nie zostały włą-

czone do wartości celnej a są ponoszone do określonego miejsca przeznaczenia. Na takie rozumienie przepisu unijnego (art. 86 ust. 1 lit. b przywołanej dyrektywy), który został odwzorowany w ustawie o VAT wskazywał również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r. sygn. akt I FSK 668/10.

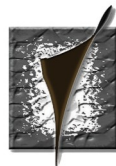
Mając na uwadze wskazany w omawianym przepisie przykładowy katalog kosztów dodatkowych należy dojść do konkluzji, że do podstawy opodatkowania powinny być wliczone te koszty dodatkowe, które związane są przede wszystkim bezpośrednio z transportem sprowadzanych towarów. Do kosztów tych zaliczyć należy załadunek, przeładunek lub wyładunek. W przypadku kosztów portowych/terminalowych takimi kosztami byłyby opłaty THC (Terminal Handling Charges).

W przypadku, gdy w chwili przywozu towarów znane jest tylko pierwsze miejsce przeznaczenia, do podstawy opodatkowania powinny być wliczane tylko te koszty dodatkowe, które ponoszone są do tego miejsca przeznaczenia, a które nie zostały wliczone do wartości celnej. W sytuacji, gdy w momencie dokonania importu znane jest inne miejsce przeznaczenia znajdujące się na terytorium Unii Europejskiej, w podstawie opodatkowania powinny być uwzględnione koszty, o których mowa powyżej, poniesione również w pierwszym miejscu przeznaczenia. Są to bowiem koszty wynikające z transportu do tego innego miejsca przeznaczenia.

Kim jesteśmy

Kancelaria świadczy usługi szeroko pojętego doradztwa dla przedsiębiorców od 2004 roku. W dotychczasowym okresie współpracowała przy świadczeniu usług doradztwa podatkowego również na rzecz klientów międzynarodowych. Obecnie Kancelaria specjalizuje się w doradztwie podatkowym i prawnym

związanym z przekształcaniami przedsiębiorstw oraz tworzeniem tzw. planów sukcesji. Złożoność transakcji narzuca konieczność świadczenia tzw. doradztwa zintegrowanego, które obejmuje pomoc zarówno doradcy podatkowego, jak również radcy prawnego, doradcy finansowego oraz biegłego rewidenta.

KANCELARIA
INITIUM
dr Krzysztof Biernacki

biuro@kancelaria-initium.pl
www.kancelaria-initium.pl